

burilo. Bral je in je bil razočaran. Ni se mogel premagati: »To je malenkost.« Bertine oči so se tako strahotno razprle, ustnice so ji trepetale. »Pojdite,« mu je dejala. »Ne maram Vas več videti... za nocoj...«

Vse, kar se je zgodilo naslednje dni. Dragonje ni več zanimalo. Igro je imel za izgubljeno. V duhu je že videl dan, ko bo stopil na cesto in ne bo srečal Berte nikoli več. Vojna je požirala vedno nove množice. Od Sedmaka dolgo ni bilo nikake vesti. Prav tiste dni je Fanči opazil, da ga Berta gleda z drugačnimi očmi kakor prej. Dejalo ji je drzno besedo, ona ga ni zavrnila. Vrnilo se mu je upanje, zrasel mu je pogum. Položil je svojo roko rahlo na njeno. Ona jo je naglo umaknila, a ni se dvignila in odšla.

Opazil je njeno nosečnost, pomislil: »Obiskala je bila moža...« To ga je izprva razburilo, vendar je prebolel tudi to misel. Dejstvo, da so na ponovnih prebiranjih potrdili za vojaka tudi njega, ga je privedlo do odločilnega udarca.

Nekega večera je ostal v salončku dalje nego drugekrat. Berta je bila dražestna, prijazna. Glas mu je čudno trepetal, beseda se mu je zmedla. Povedal je bil, da je potrjen. Gospa Berta je bržkone mislila, da iz tega izvira njegovo nenavadno razpoloženje. Njegovih besed in namigavanj ni razumela. Nenadoma je položil svojo roko na njeno. Umaknila jo je počasi, njen pogled je strmel v cvetico na miznem prtu. Položil je roko okrog njenega pasu in jo hotel poljubiti...

Dragonja se je spominjal tistega hipa z najglobejšo osramočenostjo; bil je ponižan kakor še nikoli v življenju. Berta je planila kvišku in zakrilila z rokama, rdečica ji je zalila obraz: »Gospod Dragonja! Ali ste znoreli?« Pa zakaj bi bil znorel? V tistem hipu jo je skoraj sovražil. Planil je kvišku tudi on, a ni našel primerne besede. Vse se je dotlej izvršilo tiho, pridušeno. V sosedni sobi je ležala mati, dogodek je moral ostati med njima. »Vi ste pozabili — da sem poročena,« je jecljala Berta. A on strupeno: »Saj ne veste, če bo Vaše dete imelo živega očeta.« Berta ga je požirala z očmi; pred njo je stal človek, ki je cinično potrdil njeno slutnjo. »Ven, ven! Ne maram Vas videti nikoli več!« Na pragu se je prika-

zala mati, voščeno blede, v beli srajci do stopal in izpraševala z izbuljenimi očmi.

Beg iz hiše je bil strašen. Še ob spominu nanj je Dragonja vselej stisnil pesti, mrščavica ga je spreletela po vsem telesu. Planil je v svojo sobo, razbil vazo in grizel blazine. Berto je sovražil, a si je v tistem hipu prisegel, da bo njegova, kakor da je to njegovo veliko maščevanje...

Dragonji je padla odeja z ramen na tla; tresel ga je mraz, on ga ni čutil. V rokah je tiščal in mečkal pisma. Nato jih je zagnal, da so se raztresla po predalu in na tla. Kar je iskal, ni našel. Hotel je zapreti predal, odpreti drugega, ko je zaslišal nov ropot na hodniku. Obstal je in posluhnil. Ali je nekdo prišel? Odprla so se neka vrata, nekdo je zašepetal. Kdo? S kom? Hotel je stopiti na hodnik, a ga je zadržala težka misel. Ali je vse izgubljeno? Nehote se je ozrl, kaj bi vzel v roke, da bi se branil. V zrcalu omare se je videl nenadoma tako majhnega, smešnega, da bi ga bilo lahko premagalo dete. Počeni! bil, a mu glas ni hotel iz grla.

Potrkal je... Šele ko je zagledal pred seboj ženo s skodelico v rokah, se je pomiril. Mačka? Žena ga je mirno, dasi začudeno gledala v oči; ni lagala.

Zakaj nisi ostal v postelji? Čemu si se zaklenil?« Preden je odgovoril, je zagledala odprt predal, razmetane predmete, raztresena pisma. Začudila se je in znova vprašujoče pogledala moža. »Kaj to pomeni?«

Dragonja je za hip molčal; moral je odgovoriti, da ni vzbudil kake sumnje v nji.

Iskal sem neko pobotnico, ki jo je zahtevala tvrdka.«

Oddahnil se je. Prav na dnu predala so v resnici ležale v snopič povezane pobotnice. Ni se jih bil dotaknil.

Berta je postavila čaj na nočno omarico in gledala moža še vedno globoko, prodirno. Ni mu verjela, a mu je morala verjeti, četudi ga ni razumela.

Dragonja se ni ozrl nanjo. Sedel je pod odejo in srebal čaj. Zdelo se mu je, da stoji pred njim žena taka, kot v hipu, ko je vpila: »Ven, ven!« In on je bil prisegel... Roka se mu je tresla, rjava tekočina je pljusknila čez rob. (Dalje)

STRAH

*Vse prepočasi mi odpiráš vrata
v skrivnosti svoje, moje,
Vratar, Gospod;
vse prepočasi mi rešuješ
iz zmed oči, sladkosti trudne.*

*Lepica tvoja bliža se; še predno
z desno zmanjš mi oči, da vidim
te povesod, povesod, povesod,
za zmeraj zbrisana bo moja zvesta pot.
A jaz bi videl, videl, videl rad!*

Mirko Avsenak